

Onverwacht moeten wij afscheid nemen van ons
actieve bestuurslid

Ronald Frieling

Met zijn enthousiasme heeft hij veel voor de
Martinitoren en het carillon betekend.

Stichting Martini Beiaard
Groningen
Willem B. Hoiting (vz)

Groningen, 31 mei 2019

Ronald was nog maar pas 21 jaar (!) bestuurslid bij ons, maar vér daarvoor al erg actief voor onze club. Ik weet zelf niet anders als dat Ronald er altijd al bij hoorde. Vanuit het Klokkenuidigersgilde was hij vaak luidmeester voorafgaand aan de bespelingen, concerten, zomeravondconcerten, concoursen, symposia, CD-opnames en vele andere gebeurtenissen waarbij het carillon te horen was.

Maar daarbij was hij voor de beiaardiers en ons bestuur ook een waardevol en deskundig assistent.

We konden altijd een beroep op hem doen, het was nooit te veel.

Een voorbeeld. We hadden een keer een internationaal beiaardconcours met een stuk of acht deelnemers. Een uurtje voor aanvang ging hij even naar boven om de noodzakelijke deuren te openen en te kijken of alles in orde was, kwam vervolgens met goed bericht weer naar beneden.

Met de eerste kandidaat ging hij mee naar boven, wees de weg naar speelcabine en stokkenklavier, maakte een praatje met ze (of het nu een Amerikaan, Poolse of Japanner was), stelde hem of haar op zijn gemak en kwam zelf weer naar beneden om te luisteren. Vijf minuten voor het einde ging hij, (vaak vergezeld van Jan van Gennip of één van de andere Gildeleden) weer naar boven, zei dat er erg mooi gespeeld was en bracht kandidaat 1 weer naar beneden. Een kwartier later naar boven met kandidaat 2. Daarna hetzelfde met de nummers 3, 4, 5, 6, 7 en 8. Aan het eind van de dag ging hij even naar boven om te kijken of alles nog in orde was, stond een poosje naar beneden van het uitzicht over Groningen te genieten en kwam weer op de begane grond.

Achteraf rekenden we wel eens uit, dat Ronald zo'n dag misschien wel 18 keer de 331 treden op en af was geweest, dat is totaal ongeveer een anderhalve kilometer omhoog en ook weer naar beneden... En dat allemaal met een enthousiast gezicht!

Als Ronald ergens in binnen- of buitenland een interessante klokkentoren hoorde of zag en hij kon er in, dan ging hij naar boven. Als het even mogelijk was ook

even aan de touwen hangen. Daardoor zag hij veel, vroeg veel, hoorde veel, en wist veel van allerlei verschillende klokken, carillons en torens. En hij vertelde er dan ook graag over. Maar als er in zijn toren, de Martini een klepel, een kabeltje, touw of iets anders niet helemaal op de goede plaats zat of niet goed functioneerde ging hij dat bespreken met onze stadsbeiaardiers, belde ons daarover en als dan niet snel genoeg tot actie werd overgegaan, herinnerde hij ons net zo lang tot het goed was. Maar altijd wel op zijn vriendelijke, beleefde manier en hij kreeg met niemand ruzie.

Alle binnen- of buitenlandse beiaardiers die een (gast-) concert in Groningen hadden gegeven kende hij, maar zij kenden hem ook.

Dat maakten we afgelopen najaar nog mee met een paar jubileumactiviteiten van de honderdjarige Koninklijk Nederlandse Klokkenspel Vereniging, waarvan hij vele jaren individueel lid was.

Tijdens de boottocht door de Amsterdamse grachten maakte hij met iedereen een praatje. Zelfs aan de radio-verslaggever van Radio 4 vertelde hij in de opnamemicrofoon dat hij met veel plezier klokkenluider was van de mooiste toren van het land, de Martini in Groningen. Vervolgens gaf hij alvast een analyse van de 4 carillons in Amsterdam die we die dag vanaf de boot nog gingen beluisteren.

Tijdens het laatste landelijke symposium was er voor een aantal beiaardiers de mogelijkheid een stukje te spelen op de reizende beiaard van Frank Steijns, die ook te horen is bij de concerten van André Rieu. Door dit geluid ging de Amerikaanse computer SHIMON eerst luisteren en vervolgens improviseren. De hele zaal vol zat zich in Museum Speelklok te verbazen.

Op een bepaald moment kwam Ronald naar voren, zette zich aan het stokkenklavier, speelde serieus of hij nooit anders had gedaan, bedankte hartelijk voor het applaus en sprak met een heisend gebaar: "Gelukkig heb ik meer verstand van klokken luiden!"

Ronald was in onze ogen een levensgenieter. Vertelde van zijn reizen naar Nieuw Zeeland en ruim honderd keer vakantie in Oostenrijk met veel wandelen in de bergen en feesten vieren. En altijd weer die kalkoen nadoen!

Ik kwam hem verschillende keren tegen op de boot naar Schiermonnikoog waar hij onderweg was naar hun vakantiehuis. Na de bootreis ging het gesprek verder aan tafel in het restaurant van Hotel van der Werff bij 'Jan Blauwpak' tijdens de

volle pan groentesoep (ging helemaal leeg), de sliptongetjes en de (extra) gebakken aardappelen.

Ronald sprak honderd-uit van zijn reizen en de klokken, maar als je hem vroeg naar zijn eigen -niet geringe- medische problemen dan was hij met een paar zinnen klaar. Het ging nu allemaal gelukkig wel weer goed... Je moest niet bij de pakken neerzitten!

Maar we hebben het zelf aan den lijve ondervonden, dat als één van ons bestuur in het ziekenhuis lag was Ronald heel snel bij ons. En niet één keer. Weken daarna informeerde hij telefonisch of het goed ging. Daarna kwam altijd een uitgebreid verslag van de concerten op de toren. Het kwam allemaal goed!

Ronald had een groot hart voor ons allemaal, voor zijn werk en de toren.

Bijzonder dat wij daar lang van mochten genieten.

Jammer dat hij véél te kort bij ons was.

We gaan Ronald missen.

Willem B.Hoiting, vz.

